

Hồi thứ mười sáu

Xà điện nhân tâm hàng giáo chúng
Tình lữ nan phân hữu tái phùng

Vân Long mang tâm sự u uất và hình hài kinh tởm dong ruổi trên đường thiên lý. Chàng không tin chắc rằng Xích Long Quái Y có thể chữa trị được quái tật này. Sau nhiều ngày suy nghĩ, chàng quyết định đơn thương độc mã tiêu diệt các phân đàn Thiên Ma Giáo để chặt bớt vây cánh của Yêu Lão, rồi sẽ tìm đến tận sào huyệt, quét sạch bọn ác ma. Mục tiêu trước mắt là phân đàn An Huy.

Ba ngày sau, chàng đã vào đến địa phận tỉnh An Huy. Đây là vùng châu thổ nằm giữa hai con sông Hoài và Dương Tử nên đất đai phì nhiêu, dân cư đông đúc, chàng ghé vào một tửu quán trong thị trấn gần núi Hoa Sơn. Không có nơi nào thuận lợi hơn để thăm dò tin tức bằng trà lâu, tửu quán. Tửu nhập ngôn xuất, những gã đã ngà ngà say không bao giờ tiếc lời nói. ở đây, người ta cao giọng khoe khoang kiến văn của mình. Nếu khéo gợi chuyện, có thể thu thập được nhiều tin sốt dẻo.

An Huy chỉ cách biển vài trăm dặm nên dù trời rất lạnh, tuyết cũng chỉ lác đác rơi. Chàng xuống ngựa, kéo cao cổ áo lông rồi bước vào. Tiểu nhị vội vã nặn ra một nụ cười tươi trên khuôn mặt gầy ốm, rồi cúi mình chào đón:

- Chúc mừng đại nhân giá lâm tề điểm.

Tại gã chưa nhìn rõ gương mặt ẩn dưới chiếc nón rộng vành sùm sụp. Nếu không, chắc gã chẳng còn cười nổi nữa.

Chàng ung dung bước vào, gọi một vò rượu và vài món nhắm. Trong quán bày hơn mười chiếc bàn gỗ mộc, đã có tám chiếc có người ngồi. Phần đông khách là thương hồ, chỉ có năm người ngồi ở bàn trong góc là mang vũ khí. Qua câu chuyện, chàng biết chúng là đệ tử Thiên Ma Giáo. Một tên có vẻ đã say, cất giọng nhừa nhựa trách móc:

- Mẹ kiếp! Không hiểu Tang hộ pháp nghĩ sao mà chọn núi Hoa Sơn làm trụ sở phân đàn? Trên ấy vừa cao vừa lạnh, muốn uống rượu hay tìm kỹ nữ phải đi hàng mấy chục dặm mới có.

Lát sau, bọn chúng đứng lên, trở về núi. Vân Long ăn uống no say, bảo tiểu nhị tính tiền rồi lên ngựa đi về hướng Hoa Sơn.

Đường núi gập ghềnh, chàng gởi ngựa ở nhà một tiểu phu, vận khinh công thượng sơn. Sinh tử huyền quan đã được đả thông, công lực chàng giờ đây liên miên bất tuyệt. Bóng chàng hoà lẫn vào những bông tuyết trắng, như áng mây phiêu diêu bay đến trước cổng tam quan.

Nơi đây, trước kia là cứ địa của phái Hoa Sơn, gồm một chính điện thờ tổ sư ở giữa, bao quanh ba mặt là các toà tiểu xá để môn đồ cư trú.

Hoa Sơn là một kiếm phái, lấy học thuyết Khổng Phu Tử làm kim chỉ nam,

không kiêng rượu thịt, chủ trương xuất thế hành hiệp, cứu khốn phò nguy. Trong quá khứ, Hoa Sơn đã sản sinh nhiều bậc kỳ tài võ học, danh chấn võ lâm. Nhưng rất tiếc, ba mươi năm trước đây, cuồng môn vô cớ thất tung, mang theo bí kíp của tiên nhân, nên căn cơ võ học Hoa Sơn bị đứt đoạn, đưa đến sự yếu kém của đời sau.

Núi cao hơn ngàn trượng nên tuyết rơi đầy, trời lạnh cắt da. Bọn chúng giáo ỷ ỷ nên rút cả vào trong nhà tránh rét không cắt người canh gác.

Vân Long ung dung bước vào đứng trước sân, phát một chưởng cách không đánh bung cánh cửa. Bát Quy Kiếm Tang Xí dắt bọn giáo đồ nhảy ra. Lão quát lớn:

- Tên cuồng đồ kia, ngươi không muốn sống nữa hay sao mà dám đến đây gây sự?

Chàng ngửa mặt cười dài, giọng cười thê lương nhưng ẩn chứa đầy sát khí:

- Tang Xí! Ta là Sở Vô Quy, hôm nay đưa các người về với tổ tiên. Bọn người sống chỉ có hại cho võ lâm và nhục nhã tông môn mà thôi.

Bát Quy Kiếm không dằn trước cơn thịnh nộ, vung kiếm xông tới. Mấy chục giáo đồ bao quanh đấu trường, quyết chẳng cho đối phương chạy thoát.

Chàng cười nhạt, lắc người biến mất, luôn ra sau lưng họ Tang vô liền ba chưởng. Tang Xí thấy đối phương thân pháp như quỷ mị, vội quay người lại vũ lộng bảo kiếm chống trả. Lão nghe thân kiếm chạm vào chưởng phong chấn động mạnh. Biết đối phương công lực còn thâm hậu hơn mình, lão nghiêng rằng chịu đựng. Nhưng khoái chưởng của Vô Quy lớp lớp bổ tới, Tang Xí bị đẩy lùi hơn trượng. Bọn giáo đồ thấy hộ pháp lâm nguy liền vung đao nhập cuộc. Chàng không muốn gây nhiều sát nghiệp nên rút kiếm dùng tuyệt chiêu chém gãy toàn bộ vũ khí của chúng, rồi tung người lên không, chụp luồng kiếm quang xuống Tang Xí. Họ Tang thấy chàng thanà dũng tuyệt luân nên sinh lòng khiếp sợ, sử dụng chiêu thủ mạng để đỡ đòn.

Nhưng bản lãnh chàng giờ đây đã khác xưa rất nhiều. Chiêu Thái Cực Sinh Huy lại là tuyệt kỹ Võ Đang nên vô cùng lạnh lẽo. Kiếm phong bao phủ đấu trường, tiếng sắt thép va chạm vang lên và cuối cùng là tiếng thét thê thảm của họ Tang. Thanh Bát Quy Kiếm gãy làm ba đoạn, thân hình Tang Xí bị chẻ làm đôi.

Đám giáo đồ tay không vũ khí, thấy hộ pháp trong chỉ vài chiêu đã thảm tử, chúng khiếp đảm định tung mình chạy trốn. Nhưng một tiếng quát như sấm nổ khiến chân tay chúng rụng rời:

- Đứng lại!

Cả bọn run rẩy quỳ mọp xuống xin tha mạng. Lực lượng giáo chúng do Ma Diện đào tạo đã tử vong gần hết nên Yêu Lão phải thu nạp thêm người mới, do vậy, lòng trung kiên, quyết tử chẳng là bao.

Vô Quy trầm giọng bảo:

- Thiên Ma Giáo đã tới hồi tận số, các người khôn hồn thì mau trở về quê lo làm ăn. Lần sau gặp lại, ta quyết không tha.

Bọn chúng sụp xuống lay lục, hứa sẽ ly khai ma đạo, rồi chạy mau xuống núi.

Chàng chặn một tên lại để hỏi địa điểm của phân đàn Thiên Ma ở Hà Nam.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Mấy ngày sau, cả giang hồ rung động vì chuyện phân đà An Huy bị huỷ dưới tay một cao thủ có tên là Sở Vô Quy. Võ công họ Sở còn cao hơn cả Tiêu công tử, chỉ một chiêu kiếm đã chẻ Tang Xí ra làm hai mảnh.

Vân Long tặng lão tiêu phu nơi chân núi năm mươi lượng bạc, nhờ lão lên quét dọn và chăm sóc tổ đường của phái Hoa Sơn.

Chàng tiếp tục đi về hướng Tây, dự định tấn công phân đà Thiên Ma Giáo ở Hà Nam trước để làm giảm áp lực của Yêu Lão đối với hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Nơi đó, trước kia chính là căn cứ của Hắc Ưng Bang.

Dọc theo sông Hoài, bảy ngày sau chàng mới đến được trấn Hoài Giang, hôm ấy, đã là mừng sáu tháng giêng. Hương xuân chưa tan, dân cư bên bờ Nam vẫn nhộn nhịp vui chơi. Trong trấn lâu lâu mới nổi lên tiếng pháo đi đùng, lũ tiểu đồng mặc áo bông đầy sụ, vui đùa dưới màn tuyết lất phất bay. Chàng tìm đến một khách điểm nhỏ để nghỉ ngơi.

Trời đã gần chiều, chụp trên đầu chiếc nón rộng vành, chàng thả bộ dạo một vòng thị trấn, đi ngang một tửu quán, mùi rượu Phần Sơn Tây thoang thoảng khiến con sâu rượu trong bụng chàng ngộ nguây.

Quán này có lẽ cũng khá nổi tiếng nên rất đông người. Tiểu nhị mời chào, đưa khách vào trong. Thấy một bàn cạnh tường còn trống, chàng ngồi xuống, gọi năm cân rượu Phần và món dê nướng.

Ở giữa quán có chiếc bàn đôi, ngồi quanh là mười mấy khách giang hồ. Câu chuyện của họ có vẻ hào hứng. Một lão già mặt cọp, râu dê, tuổi xấp xỉ lục tuần, dường như đã say nên lớn tiếng:

- Các huynh đệ nên biết ta mang danh Trường Nhĩ Thiết Khẩu, chuyện gì trên giang hồ cũng không qua khỏi đôi tai dài này. Mà đã nói ra thì chẳng thể sai được. Chính mắt ta gặp kỳ hiệp Sở Vô Quy ở Giang Tô, chàng ta vô cùng anh tuấn, thiện dụng một thanh hắc kiếm đen như mực.

Một đại hán vạm vỡ, râu quai nón cười hô hố bảo:

- Thôi đừng đại ngôn nữa, tháng trước ta còn gặp lão trong mấy kỹ viện ở Vũ Hán, làm sao lão có thể phân thân mà đến Giang Tô được?

Trường Nhĩ xấu hổ chối bai bãi:

- Người đừng tìm cách hại người, ta đến thanh lâu ở Vũ Hán làm gì? Lỡ phu nhân ta nghe được có phải khổ thân già này không.

Cả bọn phá lên cười âm ỹ. Bỗng từ trong góc quán, một nữ lang đang ngồi đọc ẩm bỗng đứng dậy, bước lại bàn ăn của họ cất tiếng hỏi:

- Tiện nữ mạo muội xin Thiết Khẩu tiên bối cho biết, có thực là người đã tận mắt nhìn thấy dung mạo của Sở đại hiệp hay không?

Giọng nàng trong trẻo, thánh thót và quen thuộc khiến Vân Long phải quay sang nhìn. Chàng sững sờ nhận ra ái thiếp Miêu Ngọc Yến trong gương mặt xấu xí của Miêu Hoa Diện.

Bọn Trường Nhĩ ngẩng lên, thấy người hỏi là một nữ lang mặt rỗ chàng rỗ chịt nhưng đôi môi đỏ như son và cặp mắt phượng long lanh.

Trường Nhĩ cau mày hỏi lại:

- Chuyện đó có quan hệ gì đến cô nương?

Nữ lang rút trong tay áo ra một bức hoạ cuộn tròn. Nàng căng ra cho lão xem rồi nói:

- Tiện nữ có một vị đại ca thất tung đã mấy tháng nay. Tính tình y lại kỳ quái, nên tiện nữ phải đi tìm. Xin tiền bối nhìn xem Sở Đại hiệp có giống người trong tranh này không?

Dù không thấy rõ, chàng cũng biết bức hoạ đó vẽ chân dung mình, chàng khẽ thở dài.

Trường Nhĩ lúng túng đáp bừa:

- Có lẽ giống, cô nương nên đi tìm Sở Vô Quy thử xem sao?

Nữ lang mừng rỡ cúi đầu cảm tạ. Vân Long thấy lão này bịa chuyện gạt gẫm hiền thiếp không khỏi chán ghét, hừ lên một tiếng. Bọn Thiết Khẩu giật mình quay sang bảo:

Tên kia, sao ngươi dám xen vào chuyện của lão gia?

Chàng cười mát, vận công cải biến âm thanh, nói bằng giọng thật trầm:

- Ta nghe người khoác lác mà không biết thẹn nên bực mình thế thôi.

Thiết Khẩu là kẻ có danh tiếng ở Hoài Giang trấn này nên giận dữ xô ghế bước đến trước mặt chàng. Lão chợt nhìn thấy thanh kiếm bản nhỏ, đặt trên bàn và chiếc nón rộng vành trên đầu người lạ. Liên tưởng đến lời đồn đại trên giang hồ, lão bất giác lùi lại ấp úng nói:

- Không lẽ các hạ chính là Sở Vô Quy đại hiệp?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Phải, các hạ còn dám đại ngôn nữa không?

Thiết Khẩu choáng váng vì luồng nhãn quang nhiếp hồn nên đáp:

- Dạ không dám! Tại hạ buột miệng nói càn, xin đại hiệp lượng thứ!

Lão chấp tay xá lia lia rồi bước ra khỏi quán, bọn ngồi chung bàn cũng rón rén đi theo. Lát sau, tin Sở Vô Quy xuất hiện đã lan khắp trấn Hoài Giang.

Ngọc Yến vẫn đứng lặng người cố nhìn cho rõ dung mạo họ Sở, nhưng chỉ thấy một màu xám. Nàng vẫn băn khoăn, không hiểu có phải là chàng đã hoá trang hay chăng, nên bước lại cúi mình thi lễ:

- Tiện nữ Miêu Hoa Diện xin hỏi Sở Đại hiệp, trên đường rong ruổi có gặp

gia huynh hay không? Nào ngờ Sở Vô Quy lắc đầu, thản nhiên đáp:

- Không! Tại hạ chưa hề gặp người này bao giờ!

Với linh tính một người vợ, nàng cảm nhận được sự quen thuộc của chồng trong từng cử chỉ của họ Sở. Ngọc Yến quyết không chịu thua, nàng nở một nụ cười tươi như hoa:

- Tiện nữ nghe giang hồ ca tụng đại hiệp võ công cái thế, chỉ vài chiêu là tiêu diệt phân đàn An Huy, lòng vô cùng ngưỡng mộ. Kính mong đại hiệp cho tiểu nữ được vinh hạnh diện kiến dung nhan.

Chàng đau đớn, cố nén lòng bảo:

- Dung mạo ta rất quái dị, chỉ sợ nàng không đứng vững. Nhưng nếu đã quyết, ta cũng xin chiều ý.

Dứt lời, chàng khẽ hất vành nón lên, để lộ khuôn mặt quái vật của mình.

Ngọc Yến chấn động, bất giác lùi ra sau một bước.

Nàng cố đè nén cảm giác ghê sợ, bước tới gần chăm chú quan sát, thấy rõ ràng không phải là hoá trang. Lớp vẩy xám đen phủ kín cả gương mặt và phần da cổ.

Để làm tiêu tan lòng nghi ngờ của Ngọc Yến, chàng lật luôn bao tay bên tả, lớp da còn gớm ghiếc hơn nhiều. Nàng thất vọng cố hỏi thêm:

- Chẳng hay đại hiệp đã mắc quái tật này từ bao giờ?

Chàng lạnh lùng đáp:

- Từ năm mười tuổi.

Chàng sụp nón, mang lại bao tay, nâng chén uống cạn rồi gọi chủ quán tính tiền.

Đôi mắt Ngọc Yến thấp thoáng nét vui mừng. Nàng đã nhận ra trong lối cạn chén của họ Sở có hình bóng của Vân Long. Nàng quyết tâm tìm hiểu cho được thân phận Vô Quy.

Làm ra vẻ thất vọng, nàng nghiêng mình chào rồi bước ra đi trước. Vừa ra khỏi quán, nàng nhanh nhẹn tung mình lên mái ngói, theo dõi xem họ Sở về đâu.

Chàng đang bị xâu xé giữa mặc cảm và tình yêu nên không biết mình bị rình mò.

Thấy Vô Quy bước vào Lão Thực điểm, nàng hài lòng trở về Chiêu Dương Các, cho gọi một tên hoá tử vào bàn bạc. Lát sau, trước cửa Lão Thực khách điểm lảng vảng mấy tên đệ tử Cái Bang.

Ngày Vân Long ngộ nạn, chàng bỏ lại ngân phiếu và Hắc Trúc lệnh phù trong phòng trên thuyền, nên Khánh Dương đã giao lệnh phù cho Ngọc Yến để nàng huy động đệ tử Cái Bang khắp nơi trợ giúp trong việc tìm kiếm chàng.

Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân sau nhiều đêm quan sát thiên văn và chiêm nghiệm dịch số, kết luận rằng Vân Long đã gặp một tai nạn khủng khiếp, có thể đã bị tàn phế nên bị phần không muốn trở về. Vì vậy, họ khuyến khích Ngọc Yến đi tìm, hy vọng khi gặp ái thiếp, chàng sẽ xiêu lòng. Nam Cung Sương cũng hiểu rõ tài trí của con dâu nên đồng ý.

Tin Sở Vô Quy xuất hiện thổi một luồng sinh khí vào Đào gia trang và tổng đà Cái Bang.

Kiểm Ma vui vẻ bảo với Độc Cô Thiên và anh em họ Tả:

- Trong hàng cao thủ trẻ tuổi đương thời, chỉ một mình Long nhi là có thể giết Tang Xí bằng một chiêu kiếm.

Tả Thị huynh đệ năng nặc đòi đi tìm Sở Vô Quy để chứng thực. Nhưng Độc Cô Thiên bảo:

- Đại ca còn sống mà không chịu lộ diện, ắt là có nỗi khổ tâm riêng. Giả như hai người gặp họ Sở, nếu y nhất quyết không nhận, thì làm gì được. Chúng ta chờ thêm một thời gian rồi sẽ liệu. Từ nay nên bớt uống rượu, ra sức tập luyện võ công để khỏi phụ lòng đại ca.

Nhắc lại, Vân Long thần thờ về khách điểm ngủ vui đến sáng. Chàng trả phòng thúc ngựa đi về phía tổng đàn Hắc Ưng Bang.

Phương pháp truyền tin của Cái Bang nhanh nhạy nhất thiên hạ.

Chàng vừa ra khỏi trấn Hoài Giang là Ngọc Yến đã bám theo sát nút. Biết võ công của trượng phu cao thâm khôn lường nên nàng cẩn thận giữ khoảng cách an toàn.

Chàng dừng cương trước cửa phân đàn, vận công gọi lớn:

- Ta là Sở Vô Quy, hôm nay đến khiêu chiến. Các người nên mở cửa tiếp đón cho đúng quy củ võ lâm.

Cánh cổng rộng mở, Định Thúc Sơn và hai lão hộ pháp Sử Hôn, Giả Quyền bước ra. Họ Định đã nhận được tin Vô Quy xuất hiện nên hoả tốc cầu cứu. Tam, ngũ hộ pháp ở gần nhất nên đến trợ thủ.

Thấy chàng đơn thân độc mã, Thúc Sơn vững dạ. Lão đã chuẩn bị thủ đoạn đối phó nên nở nụ cười sâu hiểm nói:

- Mời các hạ vào nhà trong.

Chàng thấy thân thái lão, biết ngay bầy sập đang chờ, liền vận thần công hộ thể rồi bước theo sau ba lão ma.

Nơi đây vốn là tổng đàn Hắc Ưng Bang nên rất bề thế, chung quanh có tường cao bằng đá, phải đi qua một khoảng sân rộng mới vào đến khách sảnh.

Chàng vừa đi đến giữa sân, thì nghe sau lưng có tiếng cánh cửa đóng lại. Từ dưới chân tường, hàng trăm cung thủ phục sẵn nổi lên, chĩa những mũi tên bọc thép nhọn hoắt vào chàng.

Ba lão tặc mau chóng phi thân vào đứng trên thềm sảnh cất giọng cười ngạo mạn:

- Để xem người làm cách nào thoát khỏi loạn tiễn.

Thúc Sơn phát tay ra hiệu, những mũi tên xé gió hướng vào thân thể đối phương. Lão đỉnh ninh họ Sở không cách nào thoát chết. Ngờ đâu, mấy trăm mũi tên

xuyên qua y phục dội ra, rơi lả tả xuống đất, để lại những lỗ thủng trên mặt vải.

Ba lão ma kinh hồn táng đờm trước thần công kim cương bất hoại của địch thủ, ngơ ngác chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe một tiếng cười cao vút, kiêu ngạo và bi phẫn. Một luồng kiếm quang màu đen có sắc kim óng ánh chụp xuống đầu họ.

Sử Hồn vung thanh quý trao bằng huyền thiết lên chống đỡ, Giả Quyền cũng vung mạnh bạch cốt phước, tạo nên một đạo kinh phong hồi hám phủ lấy đối phương.

Định Thúc Sơn là lão hồ ly nên lùi lại chờ cơ hội tập kích, nhờ vậy lão bảo toàn được mạng sống. Tiếng vũ khí va chạm vang rền, lá phước bị cắt nát thành muôn mảnh và hai tiếng la thảm thiết vang lên. Hai lão hộ pháp bị chặt ngang lưng thành bốn khúc. Mắt còn trợn trừng đầy vẻ khiếp sợ.

Thúc Sơn hồn vía lên mây định đào tẩu, nhưng không còn kịp nữa, luồng mây đen óng ánh đã phủ xuống. Lão cắn răng vận toàn lực múa kiếm che kín toàn thân. Hai thanh kiếm chạm nhau ngân dài, tiếng thét đau đớn thoát ra nửa chừng rồi tắt lịm. Thủ cấp lão rời khỏi cổ, lăn lông lốc trên mặt đất, lồng ngực bị mở tung ra.

Bọn giáo đồ thấy thượng cấp chết thê thảm, tuyệt vọng nhìn cánh cửa đóng chặt, đồng loạt quỳ xuống xin tha mạng.

Vân Long chậm rãi bước lại gần trầm giọng bảo:

- Các người đã tận mắt thấy võ công của ta ắt phải tự hiểu rằng yêu lão đã đến ngày tận số. Hãy mau rời bỏ đường tà, trở về với cha mẹ, vợ con. Đừng bao giờ cho ta gặp lại nữa.

Cả bọn vui mừng lạy tạ. Chàng nói tiếp:

- Trước khi đi, các người chia nhau phóng hoả thiêu huỷ cái hang ổ cường đạo này.

Lát sau ngọn lửa bốc cao lên dữ dội, dân chúng trong trấn Hoài Giang kéo nhau ra đường nhìn về phía khói lửa mà xôn xao bàn tán.

Tin Sở Vô Quy chặt đôi hai lão hộ pháp Thiên Ma Giáo bằng chỉ một chiêu kiếm làm chấn động võ lâm. Giáo chúng các phân đàn khác nơm nớp lo sợ, không biết khi nào đến lượt mình.

Ngọc Yến ẩn mình trên một cây cao ở cạnh tổng đàn Hắc Ưng Bang đã theo dõi trận đấu từ đầu đến cuối. Thấy Sở Vô Quy đã không sử dụng Vô Cực Tam Kiếm nhưng lòng nhân nghĩa, buông tha bọn giáo chúng không khác gì tác phong của trượng phu, nên lòng càng đoán chắc.

Nàng nghĩ ra một kế liền chọn chỗ vắng vẻ, nằm phục xuống bên vệ đường, vận công bế mạch cho cơ thể nóng lên và hơi thở mong manh.

Vân Long giục ngựa đi tới, thấy có người lâm nạn, tung mình xuống xem thử. Thấy nữ nhân chính là ái thiếp, chàng vội bồng lên đem vào đặt dưới bóng mát của cây cổ thụ gần đó.

Chàng bắt mạch thấy rất trầm nhược, hơi thở nhẹ như tơ, người lại nóng như lửa nên vội vàng vận công xoa bóp huyết đạo rồi truyền nội lực thúc đẩy máu huyết lưu thông trở lại. Chàng nóng ruột nên quên hẳn mình là Sở Vô Quy, tùy tiện đụng

chạm vào những chỗ kín đáo trên thân thể Ngọc Yến. Nếu là người khác, chắc hẳn chàng không dám làm vậy. Ngọc Yến hiểu được điều ấy nên mừng thầm trong dạ, biết mình đã tìm được trượng phu.

Nàng cố tình nằm im, một lúc sau mới hồi tỉnh, mở mắt nhìn chàng. Ngọc Yến giả đồ hốt hoảng bật dậy, rời khỏi lòng chàng, đưa tay sửa lại xiêm y rồi bật khóc:

- Tiện nữ là phận gái, dù mặt mũi xấu xí nhưng cũng chẳng phải là hạng gái liễu ngó hoa tường. Nay đại hiệp đã đụng chạm đến da thịt, không còn mặt mũi nào mà về nhà.

Nàng vốn mang sẵn tâm trạng sầu muộn trong lòng mấy tháng nay nên khóc rất thành thực.

Vân Long choáng váng áp ứng biện minh:

- Cô nương lượng thứ cho, tại hạ vì nóng lòng muốn cứu nạn nên có điều thất thố.

Ngọc Yến gạt nước mắt, cúi nhặt lấy thanh hắc kiếm mà chàng đã để xuống bãi cỏ khi chữa trị cho nàng.

Chàng hốt hoảng hỏi:

- Cô nương định làm gì vậy?

Nàng rút nhanh lưỡi kiếm ra khỏi bao, lùi lại, chĩa thẳng vào ngực trái, rung rung nước mắt nói:

- Tiện nữ chỉ còn hai con đường. Một là xin theo đại hiệp làm thê thiếp, hai là chết tại đây.

Nói xong, nàng đẩy nhẹ mũi kiếm, một dòng máu tươi rỉ ra ướt đỏ cả vạt áo trắng.

Chàng không ngờ ái thê mình hành động như vậy, chợt hiểu rằng Ngọc Yến đã nhận ra mình là trượng phu nên bày kế này.

Vân Long nhếch mép cười nhạt:

- Có lẽ nàng chưa thấy rõ chân diện mạo của ta nên mới nói thế.

Chàng lặng lẽ lột nons, cởi áo để lộ gương mặt và thân hình gớm ghiếc.

- Ngọc Yến đã bao đêm ôm ấp thân hình chàng, nên dễ dàng nhận ra hai dấu lõm dài mờ mờ trên ngực và một dấu tròn nơi vai tả.

Tình yêu của nàng với chồng sâu như biển lớn nên không nề hà gì vẻ ngoài quái dị. Hơn nữa, nàng tin vào y thuật của Xích Long Quái Y.

Vì vậy, nàng thản nhiên nói:

- Tiện nữ mặt rõ chàng chịt, có đâu lại dám chê bai đại hiệp. Chỉ cần người đồng ý, tiện nữ quyết không hối hận.

Vân Long phân vì lòng yêu thương nhưng nhớ ái thê sôi sục, phần vì lỡ mắc bẫy nàng, dù cố giữ thân phận Sở Vô Quy cũng không thể phủ tay mà bỏ đi được.

Chàng đành chấp nhận, thử xem nàng có thực sự không hề ghê gớm mình hay chẳng. Chàng mặc lại áo rồi bảo:

- Thôi được, ý nàng đã quyết ta cũng chiều theo. Khi nào không còn chịu đựng được nữa, cứ việc tùy tiện rời xa.

Ngọc Yến biết mình đã thắng, hớn hờ tra kiếm vào vỏ trao lại cho chàng rồi sụp xuống lạy. Giọng nàng ngọt ngào như mật:

- Tướng công! Tiệp thiếp Miêu Hoa Diện ra mắt tướng công.

Ba chữ Miêu Hoa Diện gợi nhớ đến kỷ niệm nồng thắm khi mới gặp, khiến chàng chấn động cả tâm can, không nén được tâm tính, cúi xuống đỡ nàng lên rồi xiết chặt vào lòng.

Nước mắt Ngọc Yến đầm ướt vai chàng.

Hoàn cảnh hai người lúc này rất vi diệu. Vân Long vẫn quyết không mở miệng nhận lại thân phận cũ, cố bám lấy vai diễn Sở Vô Quy.

Ngọc Yến hiểu được nỗi khổ tâm của trượng phu nên điềm nhiên chấp nhận.

Nàng buông chàng, lấy trong túi nhỏ nơi lưng một mặt nạ da người rồi tươi cười bảo:

- Tướng công! Không phải là thiếp ghê sợ gương mặt chàng. Nhưng đeo chiếc mặt nạ này vào sẽ dễ chịu và tiện lợi hơn. Thứ nhất là chàng khỏi phải suốt ngày đội nón sùm sụp, thứ hai tránh được ánh mắt soi mói của mọi người.

Chàng cũng đang mong mỗi điều đó nên nghe theo. Ngọc Yến còn dùng một loại phấn dịch dung đặc biệt, thoa kín phần da cổ. Chàng nghiêm nhiên biến thành một hán tử mặt đen sạm.

Nàng cũng thay một dung mạo khác, dù không thật đẹp bằng gương mặt thật nhưng cũng khá xinh tươi.

Chàng soi vào chiếc gương nhỏ, hài lòng quay sang hỏi ái thiếp:

- Nàng có biết tổng đàn mới của Thiên Ma Giáo đặt tại đâu không?

- Có lẽ Hạ bang chủ biết, sao tướng công không ghé tổng đà Cái Bang mà hỏi thử?

Chàng lạnh lùng bảo:

- Ngoài nàng ra, Sở Vô Quy không quen biết với ai hết. Nàng hãy ghi nhớ lấy điều này.

Ngọc Yến cười ôn nhu:

- Tướng công yên tâm, thiếp chưa bao giờ dám cãi lời chàng. Chúng ta cứ đến Lạc Dương, thiếp sẽ hỏi giùm cho.

Chàng đồng ý. Hai người cưỡi chung một con ngựa, mùi hương nồng ấm quen thuộc xông vào mũi, không kềm được nỗi lòng, chàng ôm chặt thân hình gợi cảm của nàng, hôn nhẹ lên mái tóc.

Họ dừng lại gần Chiêu Dương Các, nàng chạy vào trong lấy hành trang và dắt ngựa ra. Phong nhi lại gần chàng khịt mũi đánh hơi nhưng không nhận ra, lớp vảy rắn đã che mất mùi da thịt cũ.

Hai người vượt qua sông Hoài thì trời đã hoàng hôn. Dừng cương trước một khách điểm sang trọng trong trấn Giang Bắc, nàng nhìn chàng cười ranh mãnh:

- Tướng công đừng lo, thiếp có rất nhiều tiền.

Tiểu nhị lẳng xăng ra đón khách. Chàng đặt một phòng thượng hạng và bảo chúng dọn ngay cơm rượu.

Vân Long mở bọc hành lý lấy y phục định vào tắm rửa. Ngờ đâu, Ngọc Yến quyết chứng tỏ cho trượng phu biết mình không hề ghê sợ nên điềm nhiên bước theo.

Nàng then thùng:

- Tiện thiếp nghe nói phụ nữ Đông Doanh thường tắm cho trượng phu, nay xin được hầu hạ tướng công.

Chàng cười mát, lặng lẽ bước vào nhà tắm. Trong đó, tiểu nhị đã pha sẵn một bồn nước nóng. Chàng lột mặt nạ da lên cao, Ngọc Yến vội giúp chàng cởi bỏ y phục.

Vân Long cố tìm trong ánh mắt của nàng chút cảm giác kinh tởm, sợ hãi nhưng không hề có. Mặt nàng chỉ đỏ lên vì then thùng và sung sướng, vì đã nhìn thấy nốt ruồi son thân quen trên dương vật của chồng.

Chàng nghe cơ thể nóng rực, bước vào bồn ngâm mình trong nước. Ngọc Yến bắt đầu kỳ cọ cho chàng, đôi bàn tay nàng dịu dàng mơn man lớp da rắn. Không dần được ham muốn, chàng vươn tay nhắc bổng nàng đặt vào bồn rồi cởi bỏ xiêm y, say đắm vuốt ve thân hình tuyệt mỹ, nõn nà. Đã mấy tháng trời không được gần gũi, Vân Long bế thốc nàng lên, trở lại giường rồi bắt đầu cuộc ái ân. Ngọc Yến rung mình đón nhận những khoái cảm mãnh liệt. Nàng say đắm quấn chặt lấy trượng phu.

Cơm canh đã nguội hắt hai người mới chịu buông nhau ra. Nàng ngượng ngùng đảo khoé thu ba liếc yêu chàng rồi nói:

- Chắc thiếp phải cưới thêm cho tướng công vài ba người vợ nữa. Một mình thiếp e không đáp ứng nổi.

Chàng cười mát bảo:

- Biết họ có chịu nhận một quái vật như ta làm chồng hay không? Ta chỉ cần nàng thôi.

Thay áo xong, Ngọc Yến ra gọi tiểu nhị đem mâm cơm khác lên. Hai người lặng lẽ ăn uống. Nàng cặm rứt chung, mặt đỏ hồng như hoa đào càng thêm phần kiều diễm. Vân Long ngắm nhìn hoài không chán mắt.

Uống trà xong, hai người nằm cạnh nhau tâm sự. Biết không còn giấu được nữa, chàng thuật lại những tạo ngộ của mình sau khi rơi xuống biển Đông.

Ngọc Yến cảm thấy thương thân phận của chàng nên dòng châu lã chã. Nàng nghẹn ngào nói:

- Chẳng lẽ tướng công cứ mãi giấu giếm để song thân và mọi người phải

sâu khổ hay sao? Chàng lại là bậc đại trượng phu sao lại coi trọng chuyện xấu đẹp mà quên đạo hiếu và nghĩa tình của thê tử cùng huynh đệ?

Lời của nàng đây chính khí nên chàng tự cảm thấy hổ thẹn, quay sang ôm chặt nàng rồi bảo:

- Ta nhất thời lâm lẩn, xin nàng đừng giận. Nhưng với hình hài này, chẳng phải sẽ khiến mọi người thương tâm hay sao?

Ngọc Yến hờn dỗi nói:

- Tướng công không tin vào y đạo của ngoại tổ và tiện thiếp ư? Trước mắt, trong vài ngày thiếp có thể chế tạo cho chàng một mặt nạ đúng như chân diện mục để chàng ra mắt mọi người. Sau đó sẽ từ từ tìm phương chữa trị.

Chàng khen phải:

- Yến muội quả là thông tuệ. Thế mà ta không nghĩ ra.

Nàng cười khúc khích, đôi gò bồng đảo bỗng rung động khiến chàng thèm muốn, đưa tay cởi áo rồi ve vuốt. Cả hai lại chìm vào giấc vu sơn để bù đắp cho những ngày xa vắng.

Hôm sau, Ngọc Yến cải trang ra ngoài mua dược vật, bắt tay chế tác một mặt nạ cho trượng phu. Khi đã hoàn tất, hai người rời khách điểm tiến thẳng vào Lạc Dương, tìm đến tổng đà Cái Bang.

Tiên Thông thấy mặt tiểu trưởng lão mừng đến rơi lệ, quên cả thi lễ, quay mình chạy như điên vào thông báo.

Hạ Khánh Dương và các trưởng lão nhảy xổ ra ôm chặt lấy chàng. Họ Hạ bùi ngùi bảo:

- Long đệ thất tung làm chúng ta phát cuồng lên được.

Mọi người kéo nhau vào quây quần bên bàn rượu, cười cười nói nói rất vui vẻ.

La trưởng lão bảo Tiên Thông cho đệ tử thông báo ngay tin vui với tổng đàn Kiếm Môn và Đào gia trang.

Vân Long kể lại chuyện cũ, đến đoạn toàn thân mọc vẩy, quần cái chú ý đến hai cánh tay đeo găng của chàng. Pháp Cái Hà Quyết ngồi cạnh chụp lấy, lột ra xem. Lốp da rắn xù xì làm mọi người chấn động.

Hạ lão cười lớn trách chàng:

- Chỉ có vậy mà Long đệ cũng không dám gặp lại chúng ta?

Chàng đưa tay chặn lời rồi lột lớp mặt nạ. Gương mặt quái dị của chàng khiến lão nghẹn ngào. Nước mắt tuôn ra từ đôi mắt già nua. Lão nghiêng răng vỡ bàn nói:

- Long đệ cứ yên tâm, đệ tử Cái Bang sẽ trèo đèo lội suối, đi đến tận thâm sơn cùng cốc để tìm thuốc trị bệnh cho ngươi.

Chàng cảm kích vòng tay đa tạ rồi kể tiếp cuộc hải hành về Trung thổ và hai trận càn quét phân đàn Thiên Ma Giáo.

Cử toạ ô lên kinh ngạc:

- Thì ra tên Sở Vô Quy ấy chính là người.

Chàng cũng kể luôn chuyện Ngọc Yến bày mưu giả chết để bắt chàng phải lộ chân tướng.

Lữ Quân cười khà bảo:

- Yến muội quả là lợi hại, nếu không đâu xỏ mũi kéo được tên tiểu tử ngang bướng này về đây.

Ai cũng hiểu và cảm phục lòng trinh liệt và thủy chung của nàng.

Hạ lão bắt mọi người cạn chén rồi hỏi:

- Chuyện đối phó với Thiên Ma Yêu Lão, người định thế nào?

Chàng đã có chủ ý nên đáp ngay:

- Theo thiển ý của tiểu đệ, xin lão đại ca cử người bàn bạc với thất đại môn phái việc tổ chức một đại hội Hoa Sơn để toàn thể võ lâm tham gia tranh ngôi minh chủ. Thiên Ma Yêu Lão tự coi mình có võ công vô địch thiên hạ ắt sẽ hoan hỉ đến dự. Nhân cơ hội đó, tiểu đệ sẽ diệt trừ lão và Ma Diện Tú Sĩ. Để đề phòng Yêu Lão có âm mưu, chúng ta cứ bí mật bố trí lực lượng chờ sẵn.

Quần cái đã nghe lời đồn đại về công lực thần sầu quỷ khốc của Sở Vô Quy nên đều tin tưởng, tán thành sách lược của chàng.

Mười ngày sau, tin tức về cuộc luận kiếm Hoa Sơn, tranh ngôi minh chủ đã làm náo động giang hồ. Hào kiệt tứ phương không ai muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này. Những người ở xa đã vội khởi hành cho kịp ngày rằm tháng hai.

Trong thời gian này, đệ tử Cái Bang đã tìm ra địa điểm mới của tổng đàn Thiên Ma Giáo. Đó là ngọn Lương Sơn tỉnh Sơn Đông. Vào thời nhà Tống đây là sào huyệt của một nhóm anh hùng hảo hán. Họ cầm cự với quan quân triều đình trong suốt mười năm trời. Cuối cùng Tống đế phải thảo chiếu đại xá, đem công danh bổng lộc ra chiêu dụ họ trở về phục vị triều đình.

Lương Sơn được bao quanh bởi tám trăm dặm thủy bạc, dễ thủ khó công. Dù có kéo đến hàng vạn quân cũng không dễ gì đánh chiếm được hiểm địa thiên nhiên này.

Thiên Ma Yêu Lão quả là kẻ thâm mưu viễn lự và dã tâm cũng chẳng nhỏ.

Giáo chúng Thiên Ma Giáo ở vùng Ba Thục đã âm thầm rút hết về Sơn Đông, bỏ hẳn địa bàn miều Tây Trung Hoa. Vì vậy, vai trò của Kiếm Môn ở đây không còn cần thiết nữa.

Chàng đã đề nghị Kiếm Ma và La trưởng lão đưa lực lượng bạch đạo về Toà Thiên sơn trang chờ đợi.

Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân đã đi thăm bằng hữu ở đâu không rõ. Nhưng Xích Long Quái Y đã dắt ba vị phu nhân của Vân Long đến Lạc Dương.

Bốn người xuống ngựa, đi thẳng vào hậu sảnh mà không chờ Tiền Thông phi báo. Chàng đang cùng quần cái uống rượu thì nghe tiếng trúc trượng gõ trên nền

gạch, vội rời ghế, rảo bước đến quỳ sụp trước mặt Quái Y thưa:

- Tôn nhi bái kiến ngoại tổ.

Quái Y gặp được cháu cưng, xúc động đến mắt đỏ hoe, đỡ chàng dậy rồi bảo:

- Tên tiểu tử bất hiếu, bất nghĩa này làm bọn ta lo lắng đến chết đi được.

Tổ Tâm, Phi Hà và Thiên Hương trước mặt mọi người không dám vô lễ, gạt lệ mừng, cúi xuống ra mắt trượng phu:

- Bọn tiện thiếp mừng tướng công thoát cơn tai kiếp.

Chàng âu yếm nhìn họ, dịu dàng an ủi:

- Ta biết các ái thê sầu khổ đã nhiều, xin lượng thứ cho ta.

Ngọc Yến biết bổn phận của mình, nên tươi cười dắt họ vào nhà sau tâm sự, giúp ba nàng mỹ nữ chuẩn bị tinh thần dưỡng khí đứng trước hình hài ghê tởm của Vân Long.

Hạ Khánh Dương mời Quái Y an tọa. Chưa kịp nói câu gì thì Kiếm Ma Công Tôn Sứ cùng La trưởng lão đã dắt bọn Độc Cô Thiên và anh em họ Tả vào đến. Ba gã gặp đại ca mừng đến nỗi quên cả thi lễ, đứng nhìn chàng trân trối. Họ có vẻ hốc hác, gầy đi khá nhiều, đôi mắt thâm quầng nhòa lẹ.

Chàng bước đến, dang tay ôm chặt từng người rồi bảo:

- Đại trượng phu lưu huyết chứ không lưu lệ, các người mau ngồi vào bàn, mọi người đang đợi.

Chàng quay sang tạ lỗi với Kiếm Ma và La Thiện Hùng. Công Tôn Sứ cười nói:

- Ta nghe tin Sở Vô Quy xuất hiện, biết ngay đó là người.

Họ La siết chặt tay chàng vào lòng thủ thủ:

- Long đệ là cát nhân thiên tướng nên không thể nào yếu mệnh được.

Lão kéo chàng vào bàn, ngồi xuống cạnh mình. Hạ bang chủ bật cười sảng khoái:

- Hôm nay đông đủ mọi người, chúng ta uống một bữa thật say để mừng Long đệ trở về.

Quần hào tán đồng, cùng cạn chén. Quái Y thấy chàng đeo bao tay nên thắc mắc:

- Long nhi! Người bị làm sao vậy?

Chàng cười buồn, lột bỏ găng da, để lộ hai cánh tay phủ đầy vết xám đen, vằn vện.

Quái Y giật mình bảo chàng bước sang cho lão xem kỹ. Lão chăm chú quan sát rồi hỏi thêm:

- Toàn thân người đều bị như vậy hay sao?

Chàng gật đầu, đưa tay gỡ mặt nạ cho mọi người nhìn thấy dung mạo

khủng khiếp của mình.

Tả Kiếm thấy đại ca từ một trang mỹ nam tử bỗng nhiên biến thành xấu xí, ghê tởm như vậy, không nén nổi thương tâm, oà lên khóc.

Quái Y bực mình quát:

- Người có im đi không?

Tả Kiếm sợ quá nín ngay. Lão quay lại bảo cháu:

- Long nhi cứ an toạ rồi kể lại cho ta nghe đầu đuôi câu chuyện.

Chàng vâng lời thuật lại. Nghe xong, lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Việc chữa chạy không phải một sớm một chiều mà được. Giờ hãy tạm gác lại, Long nhi cứ lo chuyện đối phó với quần ma. Ta sẽ về nghiên cứu lại các cổ thư.

Nói xong, lão điềm nhiên thúc giục mọi người ăn uống.

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***

Vài ngày sau, Vô Cực Tẩu và Miêu Quân đã về đến. Cả hai đều rất vui mừng khi tận mắt thấy Vân Long còn sống.

Miêu Quân quan sát lớp vẩy rần trên người chàng cháu rể rồi bảo:

- Không sao, Long nhi cứ yên tâm. Ta sẽ bàn với Quái Y việc trị liệu.

Trong bữa tiệc tẩy trần dành cho hai lão thần tiên, Vân Long hỏi Vô Cực Tẩu:

- Thưa sư phụ! Tại sao Thiên Ma Yêu Lão biết sư phụ và Miêu Quân còn tại thế mà dám xuất đầu lộ diện khuynh đảo võ lâm?

Lão cười đáp:

- Nguyên do rất sâu xa, khó mà nói rõ được. Nhưng tóm lại, bọn ta đã hứa với một người rằng sẽ không bao giờ đấu với Yêu Lão, trừ khi chính hắn đứng ra khiêu chiến.

Ngọc Yến chớp đôi mắt phượng ranh mãnh nói:

- Nếu tiện nữ không lầm thì người ấy là một nữ nhân?

Miêu Quân cười khà khà bảo:

- Con bé này tinh minh thật. Nhân vật đó chính là mẫu thân của Yêu Lão.

Mọi người ồ lên kinh ngạc nhưng không dám nói thêm, chỉ ngầm hiểu rằng gánh nặng võ lâm hoàn toàn do Vân Long và họ mang vác.

Hôm sau, quân hào lên đường đến Hoa Sơn. Dù còn ba ngày nữa mới đến kỳ đại hội, nhưng thất đại môn phái và anh hùng các lộ đã đến đông đủ. Chàng đã xuất ra mười vạn lượng bạc để phái Hoa Sơn tổ chức tiếp đãi gần ba ngàn hào kiệt.

Hàng trăm gian túc xá đã được dựng lên để làm chỗ nghỉ ngơi. Chưa có lần thịnh hội nào lại được đông đảo người tham dự như lần này.

Có người đến đây quyết góp một tay diệt trừ ma chường. Cũng có người đến đây để làm khách quan chiêm.

Các thủ lĩnh, long đầu của thất đại môn phái và bọn Vân Long cùng hội họp trong tổ đường phái Hoa Sơn để bàn lương sách dưới sự chủ tọa của Vô Cực Tẩu, Linh Xà Miêu Quân, Kiếm Ma. Họ thấy chàng xuất hiện lòng phấn khởi phi thường, thêm tự tin vào lẽ tất thắng của chính đạo.

Sáng sớm ngày rằm tháng hai, đại hội tranh chức minh chủ võ lâm được khai mạc trên một bình đài rộng lớn, nằm bên hữu trụ sở của phái Hoa Sơn.

Thiên nhiên đã tặng cho võ lâm Trung Nguyên một địa điểm tốt nhất để tranh hùng. Khoảng đất này rộng chừng mười mẫu, dù nằm trên sườn núi nhưng rất bằng phẳng. Chính giữa là một thạch bàn cao hơn hai trượng, vuông vức mỗi bề hai chục trượng.

Dãy bàn của ban giám đài đặt ở mé trong để khỏi án ngữ nhãn quang của người xem, vây quanh ba mặt còn lại.

Như thường lệ, ngoài chương môn hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm mọi người đề cử thêm năm người nữa. Đương nhiên Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân được nhắc đến đầu tiên. Còn lại là ba bậc cao niên trong võ lâm.

Thực ra, các vị này chỉ có trách nhiệm giám sát xem các đấu thủ có lén dùng độc dược hoặc ám khí hay không. Còn chuyện hơn thua trong giao đấu khó mà giấu được mấy ngàn cặp mắt quan chiêm. Máu đổ đầu rơi là chuyện thường tình vì trừ những bậc nhân hiệp, có mấy người chịu nường tay với đối phương đâu?

Kế hoạch tiêu diệt Yêu Lão và Ma Diện Tú Sĩ chỉ được phổ biến trong một số người hạn chế, nên phần đông quần hùng vẫn tưởng thịnh hội này cũng như bao lần trước.

Phượng trượng chùa Thiếu Lâm là Nhất Tâm thiền sư chưa kịp nói xong lời khai mạc thì một giọng cười âm u từ lưng chừng núi vọng lên. Yêu Lão và Ma Diện dẫn theo mấy chục giáo chúng xuất hiện. Nhìn lên thạch bàn thấy trong ban giám đài có mặt Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân, lão chột dạ. Nhưng nhớ lại chuyện xưa, lão yên tâm vòng tay hướng lên đài thi lễ:

- Tiểu diệt mừng được gặp nhị vị thúc thúc.

Vô Cực Tẩu cười khanh khách bảo:

- Người chẳng cần lo sợ, chúng ta vẫn nhớ lời giao ước cũ. Nhưng nếu người dở trò ma quỷ thì hãy coi chừng.

Yêu Lão vâng dạ rồi trở về vị trí dành cho Thiên Ma Giáo, quét mắt nhìn quanh. Chợt thấy Tiêu Long Vân đang ngồi chung với Kiếm Ma, thân sắc xanh xao, tay hữu bị thương phải băng bó. Lão hài lòng, tin chắc rằng chức minh chủ khó thoát khỏi tay mình.

Trên đài đã có vài cao thủ lên tranh tài, nhưng họ làm vậy chỉ để có chút kỷ niệm mà khoe với con cháu, lân hữu, chứ không thật tâm tử đấu. Sự có mặt của Thiên

Ma Yêu Lão đã dập tắt hy vọng của rất nhiều người.

Thời tiết vẫn còn rất lạnh, dù tuyết đã thôi rơi nhưng vầng thái dương chưa thoát được mấy lớp mây mù bao phủ, chỉ toả xuống ánh nắng nhợt nhạt, dịu dàng.

Cử toạ không thấy một cuộc đấu nào hấp dẫn đáng xem nên bắt đầu chán nản, lơi rệu ra giải khát và trò chuyện.

Yêu Lão nóng ruột, tung mình lên đài vòng tay thi lễ với ban giám đài rồi quay xuống phía quần hào ngạo nghễ nói:

- Lão phu là Bộc Cung Dương xin được lĩnh giáo chư vị anh hùng.

Ai cũng biết võ công lão nghiêng trời lệch đất, ra tay lại tàn độc vô song nên chẳng hào kiệt nào dám lên thí mạng.

Chờ lâu chẳng thấy có người lên đọ sức, Thiên Ma Yêu Lão đắc chí bảo:

- Nếu chư vị không ai dám so tài cùng lão phu, thì coi như chúc mình chủ khỏi phải tranh giành nữa.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Tiêu Long Vân, thấy tay phải chàng quần băng trắng, họ vô cùng thất vọng.

Nhưng từ cuối sân, một giọng nói vang lên:

- Tại hạ Sở Vô Quy, muốn đọ sức cùng các hạ.

Họ Sở chậm rãi bước vào, chiếc nón rộng vành che kín mặt, thanh hắc kiếm nắm chặt trong tay.

Cử toạ phấn khởi hò reo nhiệt liệt. Sở Vô Quy tung mình lên đứng đối diện với Yêu Lão. Bộc Cung Dương nhớ lại món nợ hai phen đã bị huỷ, động sát khí gần giọng bảo:

- Lão phu đang muốn tìm người ngờ đâu lại gặp ở nơi này. Thật là nhất cử lưỡng tiện.

Họ Sở lạng lẽ lột nón, để lộ gương mặt sạm đen, rút kiếm rồi lạnh lùng nói:

- Thương lão tuổi già sức yếu, ta nhường cho xuất thủ trước.

Yêu Lão bị sỉ nhục trước mấy ngàn người, không dần được nộ khí, bật cười cuồng ngạo rồi vung chưởng tấn công. Vô Quy thần nhiên múa kiếm chống trả, luồng chưởng phong bị chiêu kiếm kỳ ảo xé thành muôn sợi nhỏ, tan vào không gian. Lão Ma giạt mình tung liên mấy chưởng sấm sét, quyết đem tu vi thâm hậu ra đề bẹp đối phương. Họ Sở không chịu kém, vung tả thủ đỡ lấy chưởng kinh. Tiếng nổ vang như sấm, lão ma lùi lại nửa bước nhưng Vô Quy dội ra hơn hai bước. Chứng tỏ công lực chàng không bằng đối thủ. Tuy thế, cũng đủ làm Yêu Lão khiếp đảm, vì họ Sở tuổi mới đôi mươi còn lão đã gần bách tuế. Chàng lại có bảo kiếm trong tay, ai thắng ai bại còn tùy vào sở học.

Vô Quy vung kiếm tấn công tới tấp, lưỡi kiếm như con hắc xà bám lấy các tử huyệt đối phương. Kiếm chiêu biến hoá không lường, liên miên bất tuyệt, liên lạc như da trời, chàng xuất chiêu nhẹ nhàng, thư thái như thuận tay mà đánh, tự ý mà đâm, chẳng hề giống một loại kiếm pháp nào cả.

Thiên Ma Chưởng Pháp hoàn toàn bị khống chế. Trong gần hai trăm chiêu, Yêu Lão bị dồn vào thế thủ. Quần hùng chưa bao giờ được chứng kiến trận đấu nào ác liệt và ảo diệu đến thế, thấy lão ma lùi liên mấy trượng, họ phấn khích hoan hô họ Sở.

Yêu Lão động nộ, quát vang như sấm, bùng ra mười đạo Thiên Ma Chỉ vô cùng bá đạo. Vô Quy mượn sức phản chấn, lùi hẳn ra sau, rút lên thánh thốt, xuất chiêu Vô Sở Nhị Quy. Chàng biết lão ma gian hoạt như hồ ly nên quyết không để lão thấy nguy mà đào tẩu nên dùng ngay tuyệt chiêu tối hậu này.

Yêu Lão thấy chiêu kiếm bao la như đại hải, kiếm kinh như muốn nuốt chửng lấy mình, lão biết không cách nào địch lại, nên nghiêng rằng vận hết công lực toàn thân trút vào mười ngọn chỉ phong, cố cản đường kiếm rồi bất kể sủi nhục, lăn lộn trên mặt đất tránh chiêu.

Hắc kiếm xé nát chỉ kinh bay tới. Nhưng chiêu Luân Lư Đả Cổn đã cứu đối phương thoát chết, lão ma chỉ bị rách một đường dài trên lưng, máu tuông xối xả.

Ma Diện Tú Sĩ bỗng như tia chớp bay đến vỗ một chưởng vào hậu tâm họ Sở. Vô Quy lão đảo, hộc ra một ngụm máu tươi, nhưng lập tức quay lại bùng một đạo chỉ phong đánh gãy xương đòn Tú Sĩ. Lão đang đắc ý, định nhìn đối phương chẳng thể nào sống sót dưới độc chưởng của mình, nên không tránh kịp, ngã lăn ra. Họ Sở điểm thêm mấy huyệt đạo nữa phế bỏ võ công để Tú Sĩ hết cách bôn tẩu.

Nhờ vậy mà Yêu Lão có cơ hội thoát thân, tung mình xuống núi mất dạng.

Vô Quy tiếc rẻ, đưa tay lau máu trên miệng, nhìn Ma Diện lạnh lùng nói:

- Không ngờ thân phận như người mà cũng giở trò đánh lén.

Thấy chàng đánh bại Yêu Lão và chịu được một chưởng trời giáng của Ma Diện, quần hào khâm phục sát đất, hò hét vang rền.

Bỗng từ dưới đất, hai gã họ Tả nhảy lên, quỳ phục trước mặt Sở Vô Quy. Tả Phi vừa khóc vừa nói nhỏ:

- Xin đại ca cho phép bọn tiểu đệ đập tan xác Ma Diện để trả thù cho phụ thân.

Họ Sở nghiêm giọng bảo:

- Ma Diện Tú Sĩ là tội nhân của cả võ lâm, phải chờ nghe các bậc trưởng bối phán xử. Nhưng ta hứa sẽ cho hai người được giao nhiệm vụ hành quyết.

Hai gã mừng rỡ vâng lời, lúi Tú Sĩ vào góc đài rồi ngồi bên cạnh giữ.

Ma Diện đánh lén không thành lại bị trọng thương, trong lòng đau đớn, nhục nhã không nói nên lời.

Nhất Tâm thiền sư theo đúng quy định của đại hội, cất tiếng hỏi:

- Sở đại hiệp đã thắng Thiên Ma Yêu Lão, vậy còn có cao thủ nào muốn lên so tài với họ Sở nữa không?

Quần hùng dù khâm phục võ công của Sở Vô Quy, nhưng không quên công lao giáng ma vệ đạo của Tiêu Long Vân nên đồng thanh đề cử:

- Xin đề nghị Tiêu Công tử thượng đài.

Họ Tiêu thần nhiên tháo băng tay, bước lên đài, quần hào vỗ tay như sấm, chờ xem cuộc tranh tài.

Nào ngờ họ Tiêu mỉm cười, đưa tay lên mặt, để lộ dung mạo của Độc Cô Thiên. Quần hào ngơ ngác, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Độc Cô Thiên bước đến gõ mặt nạ Sở Vô Quy, đây mới chính là gương mặt của Tiêu Long Vân.

Ba ngàn hảo hán chợt tỉnh cơn mê, đồng thanh hét lớn:

- Tiêu công tử, minh chủ võ lâm!

Họ Tiêu đưa tay ra hiệu cho cử tọa im lặng rồi vòng tay nói:

- Kính cáo chư vị đồng đạo, đại hội hôm nay chỉ là một kế sách dẫn dụ Yêu Lão và Ma Diện Tú Sĩ vào bẫy. Cho nên danh vị minh chủ là không có thực.

Chàng vừa nói đến đây thì Kiếm Ma đã bật cười ha hả, cướp lời:

- Ai bảo là không có thực? Hào kiệt bốn phương đi hàng ngàn dặm đến đây tham dự, đều nhất tề công nhận. Nếu công tử từ chối, tức là coi thường võ lâm quá đấy.

Mọi người đồng thanh khen phải. Họ Tiêu cứng họng, đành cúi đầu vái tạ quần hùng. Thanh Kính chân nhân, chưởng môn phái Võ Đang cao giọng tuyên bố:

- Bấy vị giám đài công nhận Thiếu hiệp Tiêu Long Vân tài đức song toàn, xứng đáng làm minh chủ võ lâm.

Chờ tiếng hoan hô vừa dứt, Nhất Tâm thiền sư lên tiếng:

- Nhân dịp đông đủ đại biểu anh hùng khắp thiên hạ, lão nạp xin hỏi chư vị định tội Ma Diện Tú Sĩ thế nào?

Quần hào nhất tề hô lớn:

- Chém!

Tả Phi, Tả Kiếm hân hoan, đem Ma Diện đặt xuống thạch bàn. Độc Cô Thiên rút kiếm đưa cho chúng mượn. Tiêu Long Vân dấn dõ:

- Chỉ chém một nhát ngang cổ, không được phân thân, xẻ thịt, trái với đạo trời.

Ma Diện Tú Sĩ từ đầu im lặng nghe câu nói ấy động lòng cười lớn rồi bảo:

- Các hạ quả là bậc nhân hiệp. Tú Sĩ ta thua bởi tay người, chết cũng vui lòng.

Nói xong, lão cố gượng đứng dậy, vươn cổ chịu chém.

Tả Phi hai tay nâng cao bảo kiếm, cất tiếng than rằng:

- Hoàng thiên chứng giám, hôm nay cô nhi của giòng họ Tả báo thù cho tiên phụ là Phi Hồng Kiếm Tả Lư Trung.

Dứt lời, gã vung gươm chém bay thủ cấp của Tú Sĩ. Tả Kiếm đứng lên, chụp ngay lấy bỏ vào một hộp gỗ đầy vôi.

Các đệ tử Hoa Sơn mau chóng thu dọn, đem xác Tú Sĩ ra sau núi chôn cất.

Mười vạn lượng bạc có thể làm được rất nhiều điều, kể cả việc chiêu đãi rượu thịt cho ba ngàn hảo hán.

Năm tửu lầu quanh núi Hoa Sơn đã hợp tác với nhau để nhận công việc này. Hơn bốn trăm chiếc khăn bàn được trải xuống bình đài và cơm rượu được đem ra.

Lịch sử võ lâm chưa từng có ngày nào tung bừng đến thế, Ma Diện rơi đầu, Yêu Lão thọ thương, giang hồ chắc còn được yên ổn một thời gian dài.

Tiêu minh chủ cùng các bậc trưởng thượng quây quần chung một mâm trên thạch bàn. Chàng đứng dậy, nâng cao chén rượu mời:

- Xin chư vị anh hùng cùng cạn chén này để cầu chúc cho võ lâm sớm được thanh bình.

Mọi người vui say đến tận nửa đêm, sáng hôm sau chia tay trở về cố quận. Có hơn trăm hào sĩ xin ở lại gia nhập Kiếm Môn.

Vân Long nhờ Hoàng Hà Nhất Bá Trang Sĩ Hổ và Dương Tử Đại Hào Thân Quý tuyển cho năm chục dũng sĩ cơ trí và giỏi thủy tánh. Họ sẽ âm thầm xâm nhập vào Lương Sơn để hoá đồ vùng thủy bạc này. Hai người vui vẻ nhận lời.

Chàng lại khuyên chương môn phái Điểm Thương là Bôn Lôi Kiếm Lăng Thiên Đình nên vì đại kế chung, tạm thời ẩn nhẫn, bỏ trống trọng địa ở Sơn Đông, di dời môn phái về kết hợp với Hoa Sơn. Như vậy sẽ tránh được hoạ diệt vong do Thiên Ma tập kích.

Vô ảnh Kiếm Lộ Đắc Tuân nhớ ơn cứu mạng của chàng nên tự nguyện ở lại, cùng năm mươi đệ tử về Toả Thiên sơn trang chịu sự điều động của Kiếm Ma.

Như vậy, thất đại môn phái và phe bạch đạo nói chung, đã tạo thành một trận thế liên hoàn, có thể cứu ứng lẫn nhau, và cũng có thể mau chóng tập trung lực lượng đánh vào Lương Sơn.

*** Vietkiem.com ***